

Arrest

nr. 98 765 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2012. Beide beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat M. DE BUISSET verschoont voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschoont voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2004 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 7 oktober 2004 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 4 januari 2005 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 30 mei 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in. Bij arrest nr. 1727 van 14 september 2007 werd verzoekers beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en werden hem opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 september 2007 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2007 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 18 juni 2008 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard om reden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Op 26 juni 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 13 augustus 2008 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Op 2 april 2009 werd ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard om reden dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden niet zijn vervuld. De verschoningsgrond van verzoeker voor het niet voorleggen van identiteitsdocumenten werd niet aanvaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16 april 2009 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Ook tegen dit bevel diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 29 665 van 8 juli 2009 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoeker tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, alsook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 oktober 2009 diende verzoeker nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ditmaal legt hij wel een paspoort neer, met name het paspoort met nr. A (...).

Op 15 februari 2012 stuurde verweerder een brief naar de burgemeester met het verzoek om betrokkene uit te nodigen om binnen de 30 dagen zijn internationaal erkend paspoort voor te leggen en dit vervolgens door de gespecialiseerde diensten van de politie op zijn echtheid te controleren en hiervan verslag uit te brengen.

Op 4 juni 2012 vulde verzoeker zijn aanvraag aan met een kopie van een nieuw paspoort met nummer M (...) en dit ter vervanging van zijn oude paspoort.

Op 16 juli 2012 ontvangt verweerder het bericht dat de controlegetallen voor het paspoortnummer, geboortedatum en geldigheidsnummer van dit nieuwe paspoort verkeerd zijn.

Op 14 augustus 2012 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 oktober 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbare kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een Birmaans paspoort met nummer A203967 voor bij de aanvraag. Er kan echter niet het minste geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit paspoort. Uit het asielrelaas van betrokkene blijkt immers dat hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij van Myanmar afkomstig is: “Er zijn ernstige twijfels gerezen aan uw verklaring tot de Rohingya-etnie te behoren en afkomstig te zijn uit Birma (Myanmar).[...] Zo blijkt u over geen enkele kennis te beschikken van het Rohingya, de taal die gewoonlijk door de Rohingya-etnie wordt gesproken. [...] Uw verklaringen voor uw gebrek aan kennis van deze taal zijn niet geloofwaardig. Aan uw bewering tot deze etnische groep te behoren, en derhalve uit Birma afkomstig te zijn, kan dan ook geen geloof meer worden gehecht. [...] U verklaarde dat uw vader in Birma regelmatig werd lastig gevallen door de “Nasaka Bahini”.[...] Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt nog dat “Bahini” een typisch Bengaalse term is die in Birma niet wordt gebruikt.” (Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 30.05.2007) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de ernstige twijfels omtrent de identiteit en nationaliteit van verzoeker: “Verzoeker toont noch via zijn moedertaal, noch via algemene en elementaire kennis aan dat hij bekend is met Myanmar en met de Rohingya. Zijn beweerde nationaliteit is geheel ongeloofwaardig en zijn vluchtmotieven komen bedrieglijk voor.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, arrest nr. 1727 d.d. 14.09.2007, eigen cursivering) Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van het voorgelegde identiteitsdocument.

Op 04.06.2012 heeft betrokkene zijn aanvraag aangevuld met een nieuw Birmaans paspoort met nummer M896858. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het een vervalsing betreft. Het feit dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit nu tracht aan te tonen aan de hand van een vervalst paspoort versterkt de twijfels over de authenticiteit van het eerste door betrokkene voorgelegde paspoort (nr. A203967) alleen maar. Betrokkene probeert de Belgische overheid te misleiden door een vervalst document voor te leggen en weigert zijn echte identiteit en nationaliteit bekend te maken. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Aangezien betrokkene zijn identiteit en nationaliteit niet heeft aangetoond op een geloofwaardige manier en daarenboven een vervalst paspoort heeft voorgelegd, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. Bovendien stelt de RW in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is. Betrokkene heeft de onzekerheid omtrent zijn identiteit en nationaliteit zelf nog doen toenemen door het voorleggen van een vervalst identiteitsstuk.

Betrokkene legt naast voornoemde paspoorten nog een attest van immatriculatie en een bijlage 26 voor. Deze documenten kunnen niet aanvaard worden als zijnde identiteitsdocument, vermits ze afgeleverd werden in het kader van de asielprocedure op basis van de verklaringen van verzoeker. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Eveneens op 14 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 14.09.2007.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang en duidt hierbij op zijn gebonden bevoegdheid, alsook op de vaststelling dat het bestreden bevel een herhaald bevel uitmaakt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris terzake over een gebonden bevoegdheid.

Tevens blijkt uit het administratieve dossier dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 1 oktober 2007, op 26 juni 2008 en op 16 april 2009. Uit het administratief dossier blijkt niet dat het eerste en tweede bevel van 1 oktober 2007 en 26 juni 2008 werden aangevochten en wat het derde bevel betreft, werd het beroep van verzoeker tegen dit bevel verworpen bij arrest nr. 29 665 van de Raad. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2007 en 16 april 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij zijn beroep (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De tegenpartij meent dat het paspoort van verzoeker vals is, enkel en omwille van de twijfels betreffende de etnische afkomst en de nationaliteit van verzoeker in het kader van zijn interview voor zijn asielaanvraag, zonder zelf de authenticiteit van het document te onderzoeken.

Het gebruik van een vals identiteitsdocument is echter een misdrijf dat door het Strafwetboek wordt gestraft. De tegenpartij zou dan ook gemakkelijk aan de politiediensten van de gemeente waar verzoeker verblijft hebben kunnen vragen om verzoeker op te roepen teneinde zijn paspoort in beslag te nemen op grond van de twijfels geuit in het kader van zijn asielprocedure, teneinde zijn paspoort te kunnen laten onderzoeken door de Birmaanse diplomatische autoriteiten te Brussel.

De tegenpartij zou ook gemakkelijk verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken of bij zijn gemeente kunnen hebben opgeroepen om, in het kader van zijn regularisatieaanvraag, te vragen dat verzoeker zijn origineel paspoort zou neerleggen zodat de authenticiteit van het paspoort door de Birmaanse diplomatische autoriteiten in België zou worden onderzocht.

Verzoeker zou zich niet hebben verzet tegen het feit dat de tegenpartij aan de Birmaanse autoriteiten zou vragen om de authenticiteit van dit paspoort te onderzoeken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de tegenpartij dit niet heeft gedaan. De tegenpartij heeft, zonder enig onderzoek naar de authenticiteit van het document, gesteld dat het om een vals document ging, op grond van het feit dat verzoeker niet op correcte wijze heeft geantwoord aan de vragen aangaande Myanmar in het kader van zijn asielprocedure.

Het CGVS had in de negatieve beslissing het feit aangehaald dat verzoeker een woord had gebruikt dat typisch is voor Bangladesh, hetgeen het CGVS had doen verdenken dat verzoeker in Bangladesh had geleefd. In de hypothese dat dit zou kloppen, dan zou dit een verklaring vormen voor het feit dat verzoeker niet correct heeft geantwoord op de vragen betreffende Birma. Dit vormt echter geenszins het bewijs dat verzoeker niet de Birmaanse nationaliteit zou hebben, gelet o.a. op de aanwezigheid van vele Birmaanse vluchtelingen in Bangladesh.

De tegenpartij kon zich bijgevolg niet beperken tot de twijfels betreffend de afkomst van verzoeker gesteld door het CGVS (asielinstantie waaraan verzoeker destijds geen identiteitsdocument kon voorleggen) om te stellen dat het door verzoeker voorgelegd paspoort vals is. De tegenpartij had zelf moeten overgaan tot een onderzoek via de Birmaanse diplomatische autoriteiten of via de Belgische politiediensten.

Om deze redenen is de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard niet afdoende gemotiveerd en schendt deze bijgevolg de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 62 van de wet van 15.12.1980 evenals de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een paspoort als identiteitsbewijs verwerpen omwille van het feit dat deze vals zou zijn, zonder over te gaan tot enige vorm van onderzoek naar de authenticiteit van dit stuk, schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en is in strijd met de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing heeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Bovendien bespreekt verzoeker de redenen van de bestreden beslissing, zodat het duidelijk is dat hij de redenen kent. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 15 februari 2012 een brief heeft verstuurd naar de burgemeester met het verzoek om betrokkene uit te nodigen om binnen de 30 dagen zijn internationaal erkend paspoort voor te leggen en dit vervolgens door de gespecialiseerde diensten

van de politie op zijn echtheid te controleren en hiervan verslag uit te brengen. Het is echter niet duidelijk of het paspoort ook effectief op zijn echtheid werd gecontroleerd.

Op 4 juni 2012 heeft verzoeker echter zijn aanvraag aangevuld met een kopie van een nieuw paspoort met nummer M (...) en dit ter vervanging van zijn oude paspoort. Het nieuwe voorgelegde paspoort vermeldt uitdrukkelijk dat het werd uitgegeven ter vervanging van het paspoort met nr. A (...) en dat dit laatste paspoort als geannuleerd dient te worden beschouwd. Aldus blijkt dat het niet verder nodig was om de echtheid van het eerste paspoort te controleren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 13 juli 2012 contact heeft opgenomen met de centrale dienst voor de bestrijding van valsheden van de federale politie (CDBV) met de vraag of de mrz code van het paspoort klopt.

Op 16 juli 2012 ontvangt verweerder het bericht dat de controlegetallen voor het paspoortnummer, geboortedatum en geldigheidsnummer van dit nieuwe paspoort verkeerd zijn, waaruit verweerder afleidt dat het paspoort vervalst is.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt er dus wel degelijk een onderzoek te zijn uitgevoerd naar de echtheid van het paspoort en werd het paspoort niet enkel vals verklaard omwille van twijfels betreffende de etnische afkomst en nationaliteit van verzoeker.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. Een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat *deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Betreffende de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de door hem aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bestaat, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is, minstens valt de door hem aangevoerde schending samen met de hiervoor besproken grief van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker meent dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van de rechten van verdediging aan.

Ter adstruering van zijn middel zet hij uiteen wat volgt:

“De raadvrouw van verzoeker werd op 20 september 2012 geraadpleegd. Zij heeft onmiddellijk een fax verstuurd aan de Dienst Vreemdelingenzaken om dringend het administratief dossier te kunnen inkijken (stuk 2). In deze fax heeft de raadvrouw uitgelegd dat de beroepstermijn binnen enkele dagen zou verstrijken en dat het noodzakelijk was dat ze kennis zou nemen van het administratief dossier teneinde na te gaan welke onderzoeken er door de tegenpartij werden om na te gaan of het paspoort vals was. De volgende dag heeft de raadvrouw van verzoeker zich naar de Dienst Vreemdelingenzaken begeven hetzelfde verzoek. Ter plaatse werd haar uitgelegd dat de verantwoordelijke te veel werk had en slechts volgende week zal kunnen antwoorden....

De raadvrouw van verzoeker heeft bijgevolg huidig beroep opgesteld zonder kennis te kunnen nemen van het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geen verwijzing maakt naar specifieke onderzoeken die zouden zijn gedaan om de authenticiteit van het stuk na te gaan, heeft de raadvrouw van verzoeker hieruit afgeleid dat er geen enkel onderzoek werd gedaan.

Indien uit het administratief dossier zou blijken dat de tegenpartij een onderzoek naar de authenticiteit van het paspoort zou hebben gedaan en dat hiervan geen melding wordt gemaakt in de motivering van de beslissing, dan dient te worden vastgesteld dat de tegenpartij de rechten van verdediging heeft geschonden.

Doordat verzoeker geen toegang heeft gekregen tot het administratief dossier voor het verstrijken van de beroepstermijn, heeft deze laatste geen kennis kunnen nemen van de exacte motieven waarop de bestreden beslissing steunt en heeft zich hieromtrent niet kunnen verdedigen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van Uw Raad, dient een verzoekende partij immers een kopie te krijgen van het administratief dossier aangezien de procedure voor Uw Raad schriftelijk is. Opdat verzoekende partij immers een volledig verzoekschrift kan opstellen, moet zij dus weldegelijk voor de zitting toegang krijgen tot alle stukken van het administratief dossier.”

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003 , nr. 124.957).

Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker dat verzoeker voor de zitting de mogelijkheid had om het dossier in te zien op de Raad.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU